

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/161/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312206853
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5312206853.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, XXX XX Y., zastúpený JUDr. Marekom Belkom, advokátom, so sídlom P. H. XXXX, XXX XX P., proti žalovanému: Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, XXX XX H., zastúpený spoločnosťou V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdého 783/4, 010 01 Žilina, IČO: 36 858 820, v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 4C/101/2012-620 zo dňa 10. apríla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 4C/101/2012-620 zo dňa 10. apríla 2018 p
o t v r d z u j e .

Žalobca n e m á voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 142 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovaného k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, kat. úz. H., ako rodinný dom č. XXX na parcele CKN č. 5137 - zastavaná plocha, nádvoria o výmere 121 m², na LV č. XXX, kat. úz. H., ako parcela CKN č. 5137 - zastavaná plocha, nádvoria o výmere 121 m² (výrok I.). Vyporiadanie vykonal tak, že nariadil predaj nehnuteľností uvedených vo výroku I. s tým, že rozvrh výťažku predaja prikázal žalobcovi v rozsahu 44 % a žalovanému v rozsahu 56 % (výrok II.). Právo na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo sporových strán (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou sa súde dňa 28.6.2012 sa žalobca ako podielový spoluvlastník v podiele 1/2 domáhal voči žalovanému ako podielovému spoluvlastníkovi v podiele 1/2 zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, kat. úz. H., ako rodinný dom č. XXX na parcele CKN č. 5137 - zastavaná plocha, nádvoria o výmere 121 m², na LV č. XXX, kat. úz. H., ako parcela CKN č. 5137 - zastavaná plocha, nádvoria o výmere 121 m². Pri užívaní nehnuteľností vznikali nezhody, a preto žalobca inicioval mimosúdnu dohodu, v rámci ktorej navrhoval rozdeliť rodinný dom na dve samostatné bytové jednotky so samostatným vstupom a alternatívne navrhol, aby žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 15.000,00 Eur s tým, že žalovaný bude výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Žalovaný obidva návrhy bez závažných dôvodov odmietol. Žalobca mal záujem zveľadiť spornú nehnuteľnosť a vytvoriť bytovú jednotku so samostatným vchodom, aby tu mohol žiť so svojou rodinou, zabezpečil prístupovú cestu, oplotenie, výmenu strešných odkvapov, tiež nové geometrické zameranie. Žalovaný si neustále robí výhradné právo na spoločný vchod do rodinného domu a tiež do pivničných priestorov, z čoho vznikajú konflikty. Žalobca mal záujem vytvoriť si s manželkou a deťmi domácnosť v uvedenom rodinnom dome, avšak žalovaný mu odmietol udeliť súhlas k zriadeniu trvalého bydliska, preto žalobca bol nútený vytvoriť si domácnosť v Českej republike. Žiadal zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo predajom

nehnutelností tretím osobám a rozdeliť výťažok z nehnuteľností v podiele 1/2. V konaní žalobca ponechal na rozhodnutí súdu, či súd rozhodne o prikázaní nehnuteľností žalovanému oproti výplate žalobcu, alebo nariadi predaj nehnuteľností. Žalovaný nesúhlasil s predajom nehnuteľností tretím osobám, pretože rodinný dom postavili rodičia žalovaného, v ktorom býva od roku 1976 so svojou manželkou. V roku 1993 pôvodní vlastníci previedli vlastnícke právo na svoje deti: na žalovaného a na dcéru - matku žalobcu. Sestra žalovaného - matka žalobcu v rodinnom dome nikdy nebývala. O dom sa staral výlučne žalovaný a jeho rodina a výlučne len oni investovali do domu. Vykonal jeho opravy, údržbu. Matka žalobcu v dome mala vyčlenené poschodie, ktoré do dnešného dňa nie je upravené, nie je tam voda, kúrenie, odpad a podobne. Žalobca niekoľkokrát uviedol, že má úmysel poschodie rodinného domu prerobiť a prispôbiť na užívanie. Vybudoval samostatný prístup a vchod na poschodie rodinného domu. V čase, kedy žalovaný ešte komunikoval so žalobcom, prejavil záujem odkúpiť jeho spoluvlastnícky podiel, k dohode nedošlo. Od roku 2012 zúčastnené strany prestali komunikovať. Deti žalovaného si vyriešili svoje bytové otázky a odsťahovali sa z rodinného domu. Žalovanému stačí pre život prízemie. Za všeobecnú cenu pozemku a domu považoval sumu 14.600,00 Eur. Tvrdil, že dom je deliteľný, dôkazom čoho je skutočnosť, že je vytvorený samostatný prístup na prvé poschodie. Nehnuteľnosť je možné rozdeliť horizontálne, financovať deľbu však musí žalobca - žalovaný nedisponuje finančnými prostriedkami a pri svojom zdravotnom stave a vo svojom veku to nemá z čoho zaplatiť. Zároveň tiež uviedol, že nie je schopný vyplatiť žalobcovi 15.000,00 Eur, tak ako to žiadal v návrhu a s touto cenou nesúhlasil. V prípade, že by súd dom prikázal žalobcovi, žalovaný nemá kam ísť a stal by sa z neho bezdomovec. Žalovaný ďalej uviedol, že na jeho strane existujú dôvody hodné osobitného zreteľa - žalovaný je osobou staršieho veku, nemá dostatočné finančné zázemie, po úraze je vo veľmi vážnom zdravotnom stave. Nesúhlasil s prikázaním vecí do výlučného vlastníctva, s vynaložením finančných prostriedkov podľa znaleckého posudku na reálne rozdelenie nehnuteľností vo zvislom smere, ani s predajom nehnuteľností, ale žalobu žiadal zamietnuť z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

3. Okresný súd Čadca rozsudkom č.k. 4C/101/2012-285 zo dňa 05.11.2015 podielové spoluvlastníctvo sporových strán k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, kat. úz. H., ako rodinný dom č. XXX na parcele CKN č. 5137 - zastavaná plocha, nádvoria o výmere 121 m², na LV č. XXX, kat. úz. H., ako parcela CKN č. 5137 - zastavaná plocha, nádvoria o výmere 121 m² zrušil a nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť vyplatiť žalobcovi titulom vyporiadacieho podielu sumu 16.706,03 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a v rovnakej lehote nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 3.809,14 Eur (výrok III.). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Čadca titulom doplatku súdneho poplatku sumu 102,00 Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Uznesením sp. zn. 6Co/168/2016 zo dňa 29.06.2016 Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predmetný rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 4C/101/2012-285 zo dňa 05.11.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Z vykonaného a doplneného dokazovania, po vrátení veci odvolacím súdom, mal okresný súd preukázané, že sporové strany sú podielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, každý v podiele 1/2. Zo znaleckého posudku Ing. Kubinca zo dňa 30.4.2015 č. 47/2015 mal súd preukázané, že všeobecná hodnota rodinného domu bola stanovená na sumu 35.549,49 Eur, všeobecná hodnota pozemku na sumu 557,81 Eur (t.j. hodnota nehnuteľností spolu 36.107,30 Eur) a všeobecná hodnota každého spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 1 tak predstavuje sumu 18.053,65 Eur. Všeobecná hodnota poschodia predstavuje sumu 10.401,09 Eur, suterénu a prízemie spolu 25.427,31 Eur. Žalobca zhodnotil nehnuteľnosť o schody v hodnote 468,38 Eur, žalovaný o kotel, bojler, kúpeľňu, výmenu okien, obklad stien, vaňu s obkladom, WC, umývadlo, batériu, dlažbu, sporák, podklady a rolety spolu v sume 3.163,62 Eur. Znalec Ing. Ščury posudkom č. 91/2017 zo dňa 12.11.2017 určil všeobecnú hodnotu pozemku sumou 551,76 Eur, všeobecnú hodnotu stavby sumou 34.624,59 Eur, zhodnotenie žalobcu sumou 329,08 Eur a zhodnotenie žalovaného sumou 4.373,60 Eur. Stavbu je možné reálne rozdeliť zvisle a náklady na jej realizáciu by predstavovali podľa znaleckého posudku sumu 24 047,87 Eur. Podiel každého zo spoluvlastníkov (žalobcu aj žalovaného) mal súd preukázaný v hodnote 15.565,915 Eur. Okresný súd zamietol návrh na vykonanie dôkazov žalovaného pripojením spisov z Katastrálneho úradu Čadca V 1596/93, V 2962/09, V 1975/08, V 3839/2011. Žalovaný týmito dôkazmi chcel preukázať, že žalobca získal svoj spoluvlastnícky podiel za protihodnotu 50.000,00 Sk a v porovnaní s tým žiada neprimeranú výšku výplaty za svoj spoluvlastnícky podiel. Skutkové tvrdenie o tom, za akú sumu žalobca nadobudol spoluvlastnícky podiel od svojej matky, považoval okresný súd v danom prípade za irelevantné. Rozhodujúce je, že žalobca má v prípade zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva jeho prikázaním do majetku žalovaného právo na vyporiadací podiel od žalovaného vo výške všeobecnej trhovej hodnoty ku dňu vyporiadania.

5. Okresný súd pri rozhodovaní vo veci vychádzal zo záväzného poradia možnosti vyporiadania podielového spoluvlastníctva sporových strán v zmysle § 142 Občianskeho zákonníka. Ustálil, že reálna deľba nehnuteľnosti vo vertikálnej línii neprichádza do úvahy, keď žalobca nebol ochotný vynaložiť finančné prostriedky na rozdelenie nehnuteľnosti a žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení taktiež uviedol, že nie je ochotný vynaložiť finančné prostriedky na rozdelenie. V súvislosti s konštatovaním nedeliteľnosti stavby poukázal na judikát R 45/1991. Tvrdenia žalovaného o tom, že stavbu je možné rozdeliť v horizontálnej línii považoval súd za irelevantnú, z dôvodu potreby vytvorenia dvoch samostatných vecí z hľadiska predmetu občiansko-právnych vzťahov a z hľadiska stavebného - horizontálne možno rodinný dom rozdeliť len z hľadiska rozdelenie užívania, nie však z hľadiska reálneho rozdelenia vlastníckeho práva. Vyporiadať nehnuteľnosti nebolo možné ani v poradí druhým spôsobom, t.j. prikázaním nehnuteľnosti jednému zo spoluvlastníkov za náhradu. Na pojednávaní konanom dňa 10.04.2018 obidvaja právni zástupcovia zhodne uviedli, že ani žalobca, ani žalovaný nechcú, aby im nehnuteľnosť bola prikázaná do výlučného vlastníctva oproti výplate druhého spoluvlastníka, pričom súd nemôže nehnuteľnosť prikázať druhému spoluvlastníkovi proti jeho vôli. Keďže nebolo možné vyporiadať zrušené spoluvlastníctvo ani reálnou deľbou podľa výšky podielov, ani prikázaním jednému zo spoluvlastníkov oproti výplate druhého spoluvlastníka, okresný súd pri záväznosti poradia vyporiadania spoluvlastníctva podľa § 142 Občianskeho zákonníka pristúpil k vyporiadaniu realizovanému predajom nehnuteľností tretím osobám a rozvrhom výťažku medzi spoluvlastníkmi. Pri určení rozvrhu výťažku vychádzal súd zo znaleckého posudku č. 91/2017 zo dňa 12.11.2017 vypracovaného Ing. Ščurým, ktorý ustálil celkovú hodnotu nehnuteľností (rodinný dom a pozemku) na sumu 35.176,350 Eur, t.j. spoluvlastnícky podiel 1/2 predstavuje hodnotu 17.588,175 Eur. Okresný súd pri určovaní rozsahu výťažku zohľadnil zhodnotenie veci spoluvlastníkmi, ktoré u žalobcu predstavuje sumu 329,08 Eur a u žalovaného sumu 4 373,60 Eur. Po predaji nehnuteľností je potrebné prikázať z výťažku predaja nehnuteľností žalobcovi 44 % rozvrhu výťažku a žalovanému 56 % rozvrhu výťažku.

6. Okresný súd sa vyjadril aj k tvrdeniam žalovaného o tom, že v danom prípade je splnená podmienka pre nezrušenie podielového spoluvlastníctva (zamietnutie žaloby) pre dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vychádzal pritom z rozhodnutia R 45/86, v zmysle ktorého nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v spoluvlastníctve, ktorú skutočnosť žalobca nie je povinný preukazovať. Práve naopak, zamietnutie žaloby z dôvodov hodných osobitného zreteľa je výnimka z tejto zásady, ktorú bol žalovaný povinný preukázať. Žalovaný však v stanovenej sudcovskej koncentračnej lehote neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení o dôvodoch hodných osobitného zreteľa. Úraz žalovaného zo dňa 24.02.2017 súd nepovažoval za skutočnosť v príčinnej súvislosti so žalovaným uvádzaným stavom dôvodov hodných osobitného zreteľa z dôvodu, že žalovaný už od počiatku žiadal žalobu z uvedeného dôvodu zamietnuť. V konaní zároveň nebolo preukázané, či zdravotný stav umožní užívať žalovanému jeho polovicu spornej nehnuteľnosti, keď žiadal žalobu z dôvodov hodných osobitného zreteľa v príčinnej súvislosti so zdravotným stavom zamietnuť. Znalecké dokazovanie v súvislosti so zdravotným stavom žalovaného v konaní navrhnuté nebolo, aj keď ide o odbornú otázku a súd z úradnej moci dôkaz nevykonáva (§ 185 CSP). Dôvodom, pre ktorý súd nezamietol žalobu z dôvodov hodných osobitného zreteľa, je stav, keď nemožno za dôvody hodné osobitného zreteľa označiť situáciu, ktorú sám žalovaný vyvolal šikanóznym prístupom k realizácii výkonu spoluvlastníckeho práva žalobcu a predchádzajúcej vlastnícky spoluvlastníckeho podielu (matka žalobcu). Svojím prístupom si vynucoval iné ako zákonné podmienky a iné ako rovnocenné podmienky, hoci u žalobcu a žalovaného išlo o dvoch rovnocenných spoluvlastníkov. Prístup žalovaného bol ultimatívny vo vzťahu k žalobcovi. Svoje postavenie zneužíval, postupoval účelovo. Postupoval v rozpore s § 139 Občianskeho zákonníka, preto súd nemohol konštatovať, že na strane žalovaného sú dané dôvody osobitného zreteľa. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný, hoci sú žalobca a žalovaný rovnocennými spoluvlastníkmi každý v podiele 1/2 nehnuteľností, od počiatku užíval nehnuteľnosť vo väčšom rozsahu - žalovaný obmedzil žalobcovi prístup do pivničných priestorov. Žalobca mal právo vstupu do rodinného domu a prístupu k rodinnému domu rovnako ako žalovaný, čo žalovaný znemožňoval - uvedená skutočnosť vyplýva priamo z vyjadrenia samotného žalovaného. Správanie žalovaného vo vzťahu k vlastníckemu právu žalobcu súd považoval za násilné, žalovaný sa nechcel so žalobcom a predtým s jeho matkou dohodnúť o užívaní spornej nehnuteľnosti iným spôsobom, než je spôsob, ktorý žalovaný určí žalobcovi, teda ultimátnym spôsobom. Bolo to práve správanie žalovaného, čo donútilo žalobcu podať žalobu o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva a zadovážiť si iné bývanie. Na tejto skutočnosti nič nezmenili ani tvrdenia žalovaného o dôchodkovom veku (rovnako aj o dôchodkovom veku jeho manželky) či jeho poukaz na zlú finančnú situáciu. K finančnej situácii žalovaného súd prvej inštancie doplnil, že žalovaný je počas konania (viac ako 6 rokov) právne zastúpený, spôsobil procesnými obštrukciami prietiahy v konaní, čo muselo mať ekonomický

dopad na jeho financie, rovnako aj opakované znalecké dokazovanie, ktoré inicioval a uvedené finančné prostriedky mohol vynaložiť na výplatu žalobcu. S prihliadnutím na uvedené okresný súd dospel k záveru, že spor medzi žalovaným a žalobcom je dlhodobý, hlboký a jedná sa o nezmieriteľný stav, v ktorom by žalobca pri nezrušení spoluvlastníctva bol neustále diskriminovaný žalovaným, čím by boli narušované jeho ústavné práva v súvislosti s vlastníctvom. Výsledkom nezrušenia podielového spoluvlastníctva (t.j. zamietnutia žaloby) by bola právna neistota, čo je v rozpore s Ústavou SR. Zamietnutie žaloby na zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva z dôvodov hodných osobitného zreteľa preto v danom prípade neprichádzalo do úvahy, a preto okresný súd napadnutým rozsudkom podielové spoluvlastníctvo sporových strán zrušil a vyporiadal v zmysle jeho výrokovej časti.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP tak, že právo na ich náhradu nepriznal žiadnej zo sporových strán. Žalobca aj žalovaný bol spoluvlastníkom v rozsahu 1/2 predmetných nehnuteľností, teda ako žalobca, tak aj žalovaný boli v rozsahu 50 % (ne)úspešnou stranou konania.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia, alternatívne sa domáhal jeho zmeny tak, že súd žalobu zamietne z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania titulom právneho zastúpenia. Okresný súd podľa názoru odvolateľa nesprávne aplikoval § 153 CSP, keď nezohľadnil dôvody hodné osobitného zreteľa pre zamietnutie žaloby, predložené súdu deň po uplynutí sudcovskej koncentrácie konania. Úlohou súdu prvej inštancie bolo po zrušení v poradí prvého rozsudku vo veci odvolacím súdom dostatočne a spoľahlivo zistiť majetkové, osobné a zárobkové pomery sporových strán, z ktorého dôvodu súd uložil žalovanému na pojednávaní konanom dňa 16.03.2017 lehotu 30 dní na predloženie dôkazov k existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa na postup podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedená lehota uplynula 17.04.2017 a žalovaný doručoval súdu svoje podanie (reakcia na výzvu súdu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu mailom dňa 18.04.2017 a následne dňa 19.04.2017 aj poštovou zásielkou z dôvodu hospitalizácie žalovaného v nemocnici. Nakoľko sa konajúci súd v ďalších fázach konania nevyjadroval k zamietnutiu uvedeného podania z dôvodu zmeškanej sudcovskej lehoty, odvolateľ nepovažoval za potrebné zmeškanie lehoty objasniť ani ospravedlniť. Odvolateľ bol zároveň aj toho názoru, že aplikácia ustanovenia § 153 ods. 2 o sudcovskej koncentrácii konania v prejednávanej veci s poukazom na § 470 ods. 2 CSP neprichádza do úvahy. Konanie vo veci začalo pred účinnosťou Civilného sporového poriadku (01.07.2016), pričom v zmysle § 470 ods. 2 CSP sa na konania začaté pred účinnosťou Civilného sporového konania neuplatňujú (okrem iného) ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany. Žalovaný v ďalšej časti podaného odvolania poukazyval na teoretické východiská aplikácie sudcovskej koncentrácie v konaní podľa Civilného sporového poriadku, pričom dospel k právnomu záveru, že § 153 ods. 2 CSP dáva možnosť súdu odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k neodôvodneným prietahom v konaní. Postup súdu, ktorý na podanie žalovaného (obsahom ktorého boli prostriedky procesnej obrany) doručené jeden deň po uplynutí sudcovskej lehoty z dôvodu hospitalizácie žalovaného neprihliadol, sa v danom prípade javí ako neprímeraný, nesprávny a nespravodlivý, obzvlášť s poukazom na intencie obsiahnuté v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. Odvolateľ namietal aj okresným súdom nesprávne vyhodnotený skutkový stav vyplývajúci zo skutočnosti, že súd opomenul vyhodnotiť dôkazy predložené žalovaným vo vzťahu k tvrdenej existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa - zlý zdravotný a finančný stav žalovaného. V tejto súvislosti poukázal na obsah svojho podania doručeného súdu prostredníctvom svojho právneho zástupcu mailom dňa 18.04.2017 (doplneným v listinnej podobe podaním daným na poštovú prepravu dňa 19.04.2017), t.j. doručeného súdu po uplynutí sudcovskej koncentrácie konania. Za irelevantné považoval odvolateľ úvahy okresného súdu o tom, či mu zdravotný stav umožňuje užívať prízemie nehnuteľnosti, nakoľko bežnú údržbu vykonáva jeho manželka (v prípade potreby spoločne so synom). Nesúhlasil ani s právnymi závermi okresného súdu o násilnom správaní žalovaného ako spoluvlastníka, spočívajúcom v šikanóznom prístupe k realizácii výkonu vlastníckeho práva - žalobcove tvrdenia o údajnom vyvolávaní nezhôd žalovaným sú absolútne nepodložené a jedná sa len o protichodné tvrdenia k tvrdeniam žalovaného. Ako príklad uviedol odvolateľ svoje tvrdenia o tom, že žalobca sa do Českej republiky presťahoval z dôvodu, že tam dlhodobo žije a pracuje, a nie z dôvodu uvádzaného žalobcom, že sa jednalo o nutnosť v dôsledku správania sa žalovaného. Okrem nesprávnej aplikácie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania súd prvej inštancie podľa názoru odvolateľa nesprávne interpretoval ustanovenie § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého súd z dôvodov hodných osobitného zreteľa nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku. Žalovaný v rámci podaného odvolania poukázal na dôvody

hodné osobitného zreteľa podľa ustálenej rozhodovacej praxe, ktorými sú napr. vysoký vek, nepriaznivý zdravotný stav, ekonomická a majetková situácia spoluvlastníka, odkázanosť spoluvlastníka na bývanie v nehnuteľnosti, jeho citové väzby k predmetu podielového spoluvlastníctva, prítomnosť rodinných príslušníkov žalovaného v nehnuteľnosti a stav, keď spoluvlastník inému spoluvlastníkovi toleroval bývanie v nehnuteľnosti, ktorá je predmetom vypořádania, pričom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 137/97 a sp. zn. 1Cdo 84/2009. U žalovaného sú v danom prípade prítomné viaceré z uvedených dôvodov - žalovaný je osobou vyššieho veku, ktorý je po pracovnom úraze absolútne neschopný zárobkovej činnosti, finančná situácia mu neumožňuje vyplatenie vypořádacieho podielu žalobcovi a rovnako ani zabezpečenie inej nehnuteľnosti v prípade predaja vypořádavanej nehnuteľnosti a žalovaný žije vo vypořádavanej nehnuteľnosti od roku 1976, teda okrem odkázanosti na bývanie ho k nej viažu aj silné citové väzby. Pokiaľ by aj súd v konaní mal preukázať vyvolávanie nezhôd medzi spoluvlastníkmi práve žalovaným, žalobca bývanie žalovaného v nehnuteľnosti toleroval. Tvrdenie súdu o tom, že žalovaný bol počas celého súdneho konania právne zastúpený, poukazujúc na jeho finančné pomery, sú vo vzťahu k prejednávanej problematike, s poukazom na právo sporovej strany na právne zastúpenie v konaní, irelevantné, ktoré nemôže byť zneužívané ako garancia dostatočného majetkového zabezpečenia žalovaného.

9. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho závermi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Prvoinštančný súd podľa názoru žalobcu dostatočne zistil skutkový stav a správne aplikoval sporu prislúchajúce právne predpisy, dostatočne a vyčerpávajúco sa vyjadril ku všetkým tvrdeniam a preukazovaným skutočnostiam a správne vyhodnotil a objasnil dôkazy potrebné na rozhodnutie predmetného sporu. Žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, pričom žalobca poukázal na svoje tvrdenia produkované v konaní pred prvoinštančným súdom. Napadnutý rozsudok žiadal v celom rozsahu potvrdiť a zároveň sa domáhal priznania trov odvolacieho konania.

10. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 07.06.2018 (tzv. odvolacia replika) v reakcii na vyjadrenie žalobcu uviedol, že zotráva na všetkých tvrdeniach produkovaných v podanom odvolaní. Nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu o tom, že počas konania ako žalovaná sporová strana opakovane sťažoval postup súdu, na ktorom konaní nemal žiadny záujem. Žalovaný sa súdnych pojednávaní nezúčastnil vždy len zo zdravotných dôvodov, pričom svoju neúčasť na pojednávaní vždy náležite ospravedlnil. Zotrval aj na svojich tvrdeniach o tom, že skutočnosť právneho zastúpenia sporovej strany v konaní nemôže vypovedať o jej prípadnej solventnosti, ale jedná sa len o účinné bránenie sporovej strany v prebiehajúcom súdnom konaní.

11. Žalobcovi bola odvolacia replika žalovaného doručená dňa 12.06.2018. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Primárne odvolací súd dáva do pozornosti, že v rámci reakcie na odvoláciu argumentáciu žalovaného formulovanú v podanom opravnom prostriedku sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Je potrebné poukázať na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní

a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

15. Z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že žalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

16. Hlavnou odvolacou námietkou žalovaného, na ktorú v podanom odvolaní obsahovo ďalej argumentačne nadviazal, je ním tvrdená nesprávna a nezákonná aplikácia ustanovenia § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania v spojení s prechodným ustanovením § 470 ods. 2 CSP na prejednávany spor.

17. Podľa § 153 ods. 2 CSP na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

18. V zmysle § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP).

19. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorého ustanovenia sa vo všeobecnosti aplikujú aj na konania začaté za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (princíp priamej aplikability Civilného sporového poriadku vyjadrený v § 470 ods. 1 CSP). V zmysle § 470 ods. 2 CSP sa právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového konania, zostávajú zachované (princíp justifikácie účinkov procesných úkonov). Druhá veta predmetného ustanovenia predstavuje odklon od uvedených princípov, t.j., od princípu priamej (okamžitej) aplikability Civilného sporového poriadku zakotveného v ustanovení § 470 ods. 1 CSP doplneného o princíp justifikácie účinkov procesných úkonov v zmysle § 470 ods. 2 prvá veta CSP, keď taxatívne vymenované procesné inštitúty považuje v sporovom konaní začatom pred účinnosťou Civilného sporového poriadku za neaplikovateľné. Konkrétne sa jedná o inštitút predbežného prejednaní veci, popretia skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracie konania. Zároveň sa musí jednať o ich aplikáciu v neprospech sporovej strany.

20. Vedené konanie vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva sa začalo podaním žaloby žalobcu na súde dňa 28.06.2012, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účinného do 30.06.2016. Dňa 01.07.2016, t.j. počas prebiehajúceho konania vo veci, nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, pričom v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP okresný súd správne prihliadol na okamžitú aplikabilitu Civilného sporového poriadku na prejednávany spor, ako aj na justifikáciu právnych účinkov procesných úkonov v zmysle § 470 ods. 2 prvá veta CSP, ktoré v prebiehajúcom sporovom konaní od jeho začiatku nastali.

21. Z obsahu predloženého spisového materiálu má odvolací súd preukázané, že dňa 17.02.2017 bolo žalovanému a dňa 20.02.2017 jeho právnomu zástupcovi t.j. za účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, v konaní doručené predvolanie na pojednávanie vytyčené na 16.03.2017, spolu poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu (č.l. 396 súdneho spisu). Súčasťou poučenia o procesných právach a povinnostiach strán sporu bolo aj poučenie o prostriedkoch procesného útoku, procesnej obrany a o koncentrácii konania, vrátane možnosti súdu neprihliadnuť na prostriedky procesného útoku a obrany uplatnené mimo súdom stanovenej lehoty podľa § 153 ods. 2 CSP (č.l. 397 súdneho spisu). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaná strana sporu bola o možnosti sudcovskej koncentracie konania, vrátane následku absencie včasného predloženia prostriedkov procesného útoku a obrany v konaní, riadnym spôsobom oboznámená. Žalovaný zároveň túto skutočnosť v podanom odvolaní nijakým spôsobom nespochybnil.

22. Ustanovenie § 470 ods. 2 druhá veta CSP o tom, že v konaní začatom pred účinnosťou Civilného sporového konania (t.j. pred 01.07.2016) nemožno uplatňovať (okrem iného) ustanovenia Civilného sporového poriadku o sudcovskej koncentrácii konania má predstavovať procesný prostriedok proti retroaktívnej (spätnej) aplikácii a interpretácii procesného práva. Ak by sa totiž inštitút sudcovskej koncentrácie konania naplno využil v sporovom konaní aktuálne vedenom podľa ustanovení Civilného sporového konania, začatom pred jeho účinnosťou podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neobsahujúceho predmetný procesný inštitút, mohlo by dochádzať k ústavnej nonkonformite takéhoto stavu - sporové strany nemožno procesne sankcionovať do minulosti za štádium sporového konania vedeného v čase, keď inštitút sudcovskej koncentrácie konania upravený v § 153 CSP nebol procesnou normou upravený, a s prihliadnutím na časový horizont sa nemohla jeho úprava predpokladať (bližšie napr. Števíček, M., Fícová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1489-1498.). Odvolací súd však v tejto súvislosti poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 87/2018 zo dňa 05.06.2018, v zmysle ktorého sú súdy povinné v konaní, postupujúc podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, pri aplikácii princípu priamej (okamžitej) aplikability Civilného sporového poriadku podľa § 470 ods. 1 CSP, rešpektovať možnosť využitia „prospektívnej“ sudcovskej koncentrácie zakotvanej v § 153 CSP, keď s ohľadom na § 470 ods. 2 druhá veta CSP v konaniach začatých pred 01.07.2016 nemožno použiť iba tzv. spätnú koncentráciu a sankcionovať strany sporu „do minulosti“, v ktorej uvedená právna úprava neexistovala. Rovnaký právny záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo 43/2018 zo dňa 26.02.2019, v zmysle ktorého ustanovenie § 470 ods. 2 druhá veta CSP vylučuje použitie spätnej sudcovskej koncentrácie.

23. Odvolacia argumentácia žalovaného o nemožnosti a nezákonnosti aplikácie inštitútu sudcovskej koncentrácie konania v zmysle § 153 CSP tak v danom prípade neobstojí, nakoľko sa nejedná o aplikáciu tohto ustanovenia „do minulosti“ a odvolateľ bol o možnosti sudcovskej koncentrácie konania, vrátane následku absencie včasného predloženia prostriedkov procesného útoku a obrany v konaní, riadne poučený.

24. V prejednávanej spore bola právnenému zástupcovi žalovaného na pojednávaní konanom dňa 16.03.2017, na ktorom bol právny zástupca žalovaného osobne prítomný, uznesením o odročení pojednávania za účelom vykonania kontrolného znaleckého dokazovania uložená povinnosť v lehote 30 dní doručiť súdu v potrebnom počte vyhotovení, po konzultácii so žalovaným, všetky tvrdenia a dôkazy k tvrdeniam, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre zamietnutie žaloby na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (č.l. 412 rubová strana súdneho spisu). V súdnom spise je na č.l. 419 zažurnalizované mailové podanie právneho zástupcu žalovaného zo dňa 18.04.2017, ktorý týmto splnil povinnosť uloženú súdom na pojednávaní konanom dňa 16.03.2017. Mailové podanie právny zástupca žalovaného následne doplnil aj v listinnej podobe, ktoré bolo súdu doručená dňa 20.04.2017, zažurnalizované na č.l. 437 až č.l. 450 súdneho spisu.

25. Koncentračná lehota žalovanej sporovej strany určená súdom v danom prípade v zmysle § 121 CSP o počítaní lehôt uplynula dňa 17.04.2017 (30. deň na vykonanie úkonu sporovej strany pripadol na sobotu, čím sa za koniec lehoty v zmysle § 121 ods. 4 CSP považuje najbližší pracovný deň, t.j. pondelok 17.04.2017). Nakoľko bolo súdu podanie právneho zástupcu žalovaného doručené mailovým podaním (následne doplnené v listinnej forme) až dňa 18.04.2017, žalovaná sporová strana si súdom uloženú povinnosť včas nespĺnila.

26. Za nedôvodné vznesené považuje odvolací súd tvrdenia žalovaného produkované v podanom odvolaní o tom, že okresný súd pri svojom rozhodovaní neprihliadol na podanie žalovaného doručené súdu dňa 18.04.2017, t.j. po uplynutí súdom určenej lehoty (táto uplynula dňa 17.04.2017), obsahom ktorého sú žalovaným tvrdené dôvody hodné osobitného zreteľa pre zamietnutie žaloby. Zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 10.04.2018 má odvolací súd preukázané, že konajúci súd prvej inštancie na tomto pojednávaní nariadil dokazovanie, v rámci ktorého sa oboznámil aj s predmetným podaním žalovaného a vykonal dôkazy listinami, ktoré sú súčasťou podania (bod 13. uznesenia o nariadení dokazovania, strana 3. Zápisnice). Rovnako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku má odvolací súd preukázané, že okresný súd, aj napriek predloženiu predmetného podania po lehote, sa s tvrdeniami produkovanými žalovaným vo vzťahu k dôvodom hodným osobitného zreteľa oboznámil, vyhodnotil ich jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, pričom dospel k záveru, že žalovaný

neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení o existencii dôvodov pre zamietnutie žaloby. Pomerne obsiahle a presvedčivé odôvodnenie týkajúce sa vyhodnocovania uvedenej procesnej obrany žalovaného okresný súd popísal v odseku 5., časť IV. napadnutého rozsudku.

27. Ako relevantná neobstojí ani odvolacia argumentácia žalovaného o tom, že okresný súd sa v konaní nevyjadroval k zamietnutiu podania doručeného súdu po uplynutí lehoty spojenej so sudcovskou koncentráciou konania, na základe čoho žalovaný nepovažoval za potrebné zmeškanie lehoty objasniť ani ospravedlniť, s následným tvrdením o hospitalizácii žalovaného v období konca lehoty určenej súdom. Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaná sporová strana bola v konaní poučená o možných následkoch vyplývajúcich z § 153 ods. 2 CSP, ktorým je možnosť súdu na podanie obsahujúce prostriedky procesného útoku alebo obrany, neprihliadnuť. Aj napriek uvedenému súd podanie žalovaného akceptoval a s jeho tvrdeniami o dôvodoch hodných osobitného zreteľa sa vysporiadal. Len na doplnenie krajský súd uvádza, že žalovaný v konaní, evidentne si uvedomujúc zmeškanie súdom uloženej lehoty, konajúcemu súdu prvej inštancie neadresoval žiadosť o predĺženie sudcovskej lehoty podľa § 118 ods. 2 CSP, prípadne žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty podľa § 122 CSP, na základe ktorých by bolo povinnosťou súdu na tieto jeho procesné úkony reflektovať a rozhodnúť o nich (bez ohľadu na výsledok). Stav, keď žalovaná sporová strana inštitúty zakotvené v § 118 ods. 2 CSP a § 122 CSP nevyužila a bez racionálneho dôvodu sa spoliehala na akceptáciu oneskorene vykonaného úkonu súdom, nemožno považovať aplikáciu § 153 ods. 2 CSP okresným súdom za neprimeranú a nespravodlivú, obzvlášť v situácii, keď súd prvej inštancie oneskorene predložené podanie žalovaného akceptoval.

28. Žalovaný v značnej časti podaného odvolania poukazoval na ním tvrdené dôvody hodné osobitného zreteľa, s ktorými sa podľa jeho názoru súd prvej inštancie pri aplikácii § 153 ods. 2 CSP nevysporiadal (zdravotný stav, vyšší vek, majetkové pomery, argumentácia o násilnom správaní žalovaného vo vzťahu k žalobcovi pri uplatňovaní vlastníckeho práva ako podielového spoluvlastníka a podobne). Z napadnutého rozhodnutia je pritom zrejmé, že so všetkými dôvodmi, predkladanými žalovaným ako dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, sa riadnym spôsobom vysporiadal už prvoinštančný súd. Krajský súd, ako súd odvolací, sa s právnymi závermi okresného súdu o tom, že žalovaný v konaní napriek svojim tvrdeniam neuniesol dôkazné bremeno o existencii dôvodov pre zamietnutie podanej žaloby a de facto pre nezrušenie podielového spoluvlastníctva medzi sporovými stranami, v plnom rozsahu stotožňuje. S prihliadnutím na stav, keď v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, je preto nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s poukazom na odsek 5., časť IV. napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd s možnosťou nezrušenia podielového spoluvlastníctva v súvislosti s argumentmi produkovanými žalovaným jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal. Zároveň odvolací súd dodáva, že žalovaný v rámci podaného odvolania neprodukoval žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli byť posúdené ako novoty v odvolacom konaní, pre ktoré by bolo potrebné (príp. možné) v rámci odvolacieho konania pristúpiť k modifikácii správneho právneho záveru súdu prvej inštancie.

29. Aj keď žalovaný v podanom odvolaní produkoval vlastné právne závery, ku ktorým mal okresný súd dospieť, odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

30. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že hmotnoprávna odvolacia argumentácia žalovaného smerovala k možnosti nevyporiadania podielového spoluvlastníctva z dôvodov hodných osobitného zreteľa postupom podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k samotnému vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva po jeho zrušení, v rámci ktorého súd prihliadal na záväzné poradie

možností vyporiadania podielového spoluvlastníctva uvedené v ustanovení § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, odvolateľ neprodukoval žiadne námietky, resp. relevantnú odvolaciu argumentáciu.

31. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, vrátane od rozhodnutia vo veci samej závislého výroku o trovách prvoinštančného konania. Okresný súd postupom podľa § 262 ods. 1 CSP s prihliadnutím na charakter vedeného sporového konania ustálil rozsah úspechu sporových strán v konaní o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v rovnakej miere, na základe čoho právo na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo sporových strán.

32. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pri aplikácii § 257 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešnou sporovou stranou, voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V danom prípade odvolací súd prihliadal na skutočnosti vyplývajúce z predloženého spisového materiálu - primárne na majetkové a sociálne pomery žalovaného, ktoré pri rozhodovaní o trovách konania odôvodňujú možnosť aplikácie § 257 CSP.

34. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).